

Putování Malajsií a Thajskem v roce 2012 v čínském roce draka a v thajském roce 2555

26. 1. ve čtvrtek - čtveřice kamarádů Jana, Honza, Jirka a Jarmila nasedla na Ruzyňském letišti do Boingu 777-200 letecké společnosti Emirates na 5 a půl hodinový let do Dubaje.

27. 1. v pátek po necelých 2 hod. jsme nastoupili do dalšího Boingu 777-300 na 6,5 hodinový let do Kuala Lumpur, kam jsme přiletěli v 14,30 s časovým posunem dopředu o 7 hodin. Z letiště se nám podařilo vyjít až po hodině a půl, protože jsme procházeli pomalou kontrolou, s otiskováním obou ukazováčků, pak ještě bagáž nejela, ale nakonec vše dobře dopadlo. Najali jsme si levné taxi spol. LIMO, které nás za 102 ringitů odvezlo do centra Čínské čtvrti na jalan Petaling, centrální market, kde jsme měli přes internet sjednaný hotýlek Alamanda za asi 570 Kč /noc.

1 Ringit = 6,50 Kč

Pak jsme zašli na centrální busové nádraží a chtěli koupit lístky do Melaky na 2. den a na 31. ledna do Butterworthu (370 km za 31 Rin). Do Melaky se nepodařilo, busové nádraží je úplně jinde, někde dál, necháme se tam ráno odvézt.

Pak jsme zašli na večeri na roh na hongkongské nudle, kuřecí na chilli a teplou zeleninu, pak zaplatit hotýlek a domluvit se na uschování bágů, po dobu naší návštěvy Melaky, doplnění tekutin a dospání probdělých hodin v letadle. Ráno vstáváme brzy.

28. 1. v sobotu jsme si vzali taxi – kupuje se kupon v pokladně a za 26 Rin (za 4) jsme dojeli na nový moderní busový terminál na kraji KL směrem k letišti. Za 1 lístek jsme zaplatili 9 Rin/140 km a silně klimatizovaným busem jsme v 9,30 vyjeli. Do Melaky jsme přijeli po 2 hodinách a hned jsme si koupili lístky na další den zpátky do KL. Terminál je dost daleko, tak jsme vzali taxi za 20 Rin a nechali se odvézt do starého města do hotelu Baba house, dříve panského domu čínské rodiny, který byl buknutý přes internet.

(Baba je malajský výraz pro muže a nyony (ňaña) pro ženu. Od 15 stol. se začala mísit čínská a malajská kultura, Číňané si brali Malajky a ty vesele utrácely jejich peníze).

Po ubytování jsme se vydali do centra. Když jsme zde byli před 6 lety, byla Melaka ospalé provinční městečko. A dnes, kdy Číňani, kterých tu je převaha, slavili ještě happy Nový rok, který byl letos 23. 1., ale slaví se 15 dní. Takže tu bylo neskutečné množství turistů, většinou z Malajsie.

Do Melaky se jezdí za historií. V době největšího rozkvětu v 15. stol. byla nejrušnějším přístavem v Jihovýchodní Asii. A Melacká úžina byla rájem pirátů a moskytů. Obchodovalo se s kořením a vzácnými tkaninami. Jsou tu pozůstatky po Portugalcích, Holanďanech a Britech. V úzkých čínských uličkách jsou vedle sebe krámky starožitníků, teď ale tady vládá Nový čínský rok ve znamení draka, všude byla výzdoba červenými lampiony, spousta krámků s různými cetkami a jídlem.

Odpoledne přišlo do hotelu zatančit svůj „lví tanec“ 6 barevných lvů (převlečení mladíci z tanečního klubu) a za zvuku bubnů předvedli taneční kreaci. Bylo to docela působivé a pěkné. Pak jsme se procpali starým městem, prošli kolem přístavu na řece a večer jsme zamířili na nábřeží na typické malajské jídlo. Večer jsme poseděli u vína, Jirka měl narozeniny.

29. 1. v neděli - jsme se hned ráno šli projít starými uličkami, nakoukli do chrámů čínských, hinduistických i mešity, které byly celkem pohromadě. Nakoukli jsme do dílny a krámku, kde se dělají tradiční čínské botky na malou svázanou a deformovanou nožku. Dostali jsme i výklad s tím, že už je dnes ale nikdo nenosí. Nakonec jsme skončili v hospůdce na nábřeží na

nějakém pití. Pak jsme vzali taxi na busové nádraží, odkud jsme jeli do Kuala Lumpur (v poledne ve stínu 29 st.)

Světoběžník spisovatel Frýbort říká: V Malajsii jsou 3 roční období: období vedra, období většího vedra a období největšího vedra. A ještě se říká, že v poledne chodí ven jen vzteklý pes a Angličan.

Dojeli jsme busem zase na terminal Bandar Tasik Platan v KL a odtud jsme zkusili vláček za 1,70 Rin pro jednoho, 7 stanic k centrálnímu busovému nádraží. Šli jsme obsadit pokoj a pak ještě za deště procházka k mešitě Jamek a pak na večeri zase na jalang (ulice) Petaling na moc dobré jídlo kari, chilli vepřové, kuře na zázvoru. A pak domů dodělat věci nutné.

30. 1. v pondělí - jsme šli na stanici č. 8, busu HOP ON – HOP OF nedaleko našeho hotýlku, koupili lístky (38 Rin/1) na celodenní putování po zajímavostech KL. Vystoupili jsme na zastávce Malá Indie Brikfields, prošli jsme se, zastavili na indickou snídani, pak zase popojeli dál, projížděli zajímavostmi, dívali, fotili a zase vystoupili u Petronas dvojčat, lámali si krky, prošli obchodním centrem do parku, kde jsme se snažili věže vyfotit, leč marně, prošli jsme venkovním místem, kde se vyznavači islámu chodí modlit na svých koberečkách v určenou dobu a před tím si umýt nohy. Byla to taková mešita pod širým nebem. Nejdříve nás hlídači při procházení zuli a pak odtamtud vyhodili. Sedli jsme zase na bus, objížděli Golden triangel, moderní KL se svými obchodními komplexy, úřady, bankami k TV Menara, odkud je výhled po KL a okolí (podnikli jsme toto v minulosti). Vrátili jsme se v pozdním odpoledni, trochu odpočinuli a doplnili tekutiny. Celý den bylo modrojasno, vlhko a vedro. K večeru zase začalo lejt, večeri jsme volili pod střechem. Pak jsme zabalili bágly, ráno odjíždíme busem do Butterworthu.

31. 1. v úterý časně ráno přišla bouřka a dlouhý přívalový déšť. Posnídali jsme z vlastních zásob a odebrali se již jen za mírného deště na busové nádraží. Ze stání č. 7 jsme s lehkým 20 min. zpožděním vyjeli vyhlídkovou cestou kolem Národního muzea a dalších pamětihodností, v dálce na nás ještě jukaly dvojčata a menara TV. KL je město v zeleni a to udržované. Je tu spousta upravených parků na anglický způsob (150 let britské nadvlády tu zanechalo dědictví). I v komplexech úřadů a bank je zeleň i staré vzrostlé stromy a třeba lesík palem. Národní kytka Malajsie je ibišek, takže třeba pouliční světla jsou ve tvaru ibišku. Je tu hodně kašen, fontán a vodotrysků. Mezi výškovými domy jsou nízké vilky, tenisová i golfová hřiště, sportovní komplexy. Po KL se nedá chodit pěšky, hlavně v moderních čtvrtích.

Vyjeli jsme na dálnici velice pohodlným busem s širokými měkkými sedadly s lůžkovou úpravou. Kolem dálnice plantáže palem na olej, kokosové palmy a vše přerůstající ale důsledně udržovaná džungle. Skalnaté kopce s jeskyněmi a velkými krápníky.

Z těch krásných kopečků Cameron Highlands – Cameronská vysočina, ve které kdysi našel smrt Jim Thompson, americký obchodník s hedvábím a mecenáš zachování kultury a bydlení v Thajsku v BGK- jeho dům jsme navštívili při loňské návštěvě BGK. Značka J. Thompson je drahá, ale látky a výrobky velmi kvalitní), ukrajují a těží vápenec.

Do Butterworthu jsme přijeli o půl třetí, došli jsme na lodní terminál a za 1,20 Rin jsme se nechali převést na ostrov Penang, města Georgetownu a po 3 hod. jsme už brali 2 taxi za 15 Rin pro 2, nechtěli 4 lidi i s bagáží do 1 taxi, do hotelu Malaysia, který byl objednaný přes internet. Už po 4 hodině jsme vyrazili na procházku po nábřeží kolem koloniálních staveb, anglikánského kostela sv. Jiří, pevnosti Cornwallis. Georgetown a vlastně ostrov Penang má 1 milion obyvatel a jsou zde moderní i historické budovy. Pak jsme šli kolem 18 m vysoké hodinové věže postavené na paměť diamantové vlády 1863- 1897 královny Viktorie, prošli jsme Malou Indií s obchůdky s látkami a sáří, pak čínskou čtvrtí, kde byly čínské domky a tzv. klanové domy, kde se řeší např. místní problémy, pomoc potřebným a další aktivity jako cvičení žen apod. Pak se začalo zatahovat a na poslední chvíli jsme zapadli do velkojídely

a začal tropický slejvák. Velkojídelská sestává z mnoha kuchyní – japonské, thajské, čínské, indonéské, filipínské a dalšími asijskými. Vybrali jsme si každý něco dobrého a nakonec jsme se dorazili velice dobrým suši z japonské kuchyně. Liják se změnil v pršení, přeběhli jsme do hotelu, ráno bohužel odjíždíme a bude 6 ti kombinace cesty na ostrov Langkawi. Svátek Indů Taipusan, který se slaví i na Penangu v malém chrámku, začíná letos 7. února (jednou jsme viděli, je to docela hrůzný zážitek).

1. 2. ve středu jsme hned po snídani odešli na stanoviště taxíků a za 10 Rin pro 4 se nechali odvézt mrzutým a neochotným Indem k přívozu, na který jsme ještě stihli nastoupit, chytli posledních pár míst v busu do města Alor Setar, který vyjížděl v 9.30. Byla to stará hrkačka, takže se nám snídaně hezky promíchala. Po 1 a půl hodinovém natřásání jsme dojeli na busové nádraží Alor Setaru, pěkně splácaného města z výstavních budov, slumových chatrčí i výškových moderních budov. Hned jsme vzali 2 taxi po 20 Rin, která nás odvezla do přístavu Kuala (znamená město) Kedah. Koupili jsme lístky na loď 1/23 Rin do přístavu na ostrov Langkawi. Lehce po poledni jsme vypluli a za 1 a půl hodiny jsme byli na ostrově. Tam zase taxíkem za 12 Rin pro 4 jsme odjeli k hotelu Bella Vista, který jsme objednali přes internet. (Hotely objednané přes internet jsou vždy levnější, než kdyby se sehnaly až na místě). Souostroví **Langkawi** tvoří kolem 100 ostrovů. Hlavní ostrov-pulau Langkawi s městem Kuah, dříve rybářskou vesnicí, přístavem, který se v roce 1986 stal bezcelním pásmem se spoustou nákupních center, hotelů a restaurací, ale stále si zachoval ráz spíše vesnice než města.

K večeru jsme dojeli do přístavu koupit lístky na loď do Thajského Satunu (23 Rin). Pak jsme si ještě půjčili na 3 dny malé auto Proton, malajské výroby, automat za 70 Rin/den. Po ostrově nejezdí busy veřejné dopravy, musí se vzít buď taxi, nebo půjčit auto. Pro nás bylo výhodnější auto, benzín stojí 9 Kč/l. Pak ještě na večeri, tady se stmívá o půl 8.

2. 2. ve čtvrtek - před snídaní bazén, musíme využít, když je a pak jsme jeli okružní jízdu po Landkawi, zastavovali na různých plážích koupacích, kam jezdí bílí turisté, i nekoupacích, kam jezdí domácí a asijský turisté. Ti přijedou k moři, vyklopí je z busu, všichni se fotografují, tu ve výskoku nebo v jiných pozicích, pak se jdou najíst a zase jedou dál. Kolem 1 hod. jsme dojeli na pláž v Andamanském moři, kterou jsme objevili při minulém pobytu, s bílým písekem, průzračnou vodou a s výhledem na skalnaté ostrůvky v moři. Ale kousek stínu nebyl. Lehce jsme se připekli, dobře vykoupani, a když jsme odjížděli, spustil se tropický lijavec. Na večeri jsme zašli do hospůdky k Číňankám (měly pivo, muslimské jídelny nemají, i když se tam dobře vaří) na kuře na různé způsoby. Zase začalo lejt, doběhli jsme domů a šli plánovat výlet na zítra a doplnit tekutiny.

3. 2. v pátek – ráno ještě chvíli u bazénu, moře tu sice je, ale není vhodné na koupání. Na Landkawi se ne všude v moři dá koupat, v mnoha místech není přístupné. Kolem 10 hod. jsme sedli do auta a jeli do Geoparku -Oriental vesnice, kde je kabinová lanovka na kopec do 900m od 0 a vzdušný most. Lanovka nad deštnými pralesy vede v dosti vysoké výšce a pak strmě po skále a ještě zatočí k další pozorovatelně. Bylo vidět mnoho ostrovů z celkového počtu 100, ale nebyla úplně nejlepší viditelnost. Pak jsme sestoupili po schodech na kovový vzdušný most, který nikam nevedl, jen na vyhlídku vysoko nad lesy a kopci. Bylo tam dost návštěvníků, spousta muslimských rodin, mamina v dlouhém hábitu se šátkem, otec s mrňousem v náručí. Nebo bubačky v černém od hlavy až k patě, ani nos a oči jim nebylo vidět, přesto fotili. Svezli jsme se dolů, a pak ještě prohlédli orientální vesnici a odjeli se vykoupat na včerejší pláž. Slunce jsme moc nevyhledávali, naopak. V pozdním odpoledni jsme se vrátili, zašli k Číňankám na večeri, pak ještě procházka a udělat plány na poslední den na ostrově.

4. 2. v sobotu – jsme ještě ráno šli do bazénu a tam grupa Malajců muslimů kolektivně snídala, večer prý měli velký raut, hráli různé hry, dospělí i děti. A dost civěli, že se koupeme v plavkách (a ne oblečení) a že umíme plavat. Potom jsme odjeli do Agrokomplexu Merdi, kde jsme strávili příjemné dopoledne. Jezdili jsme otevřeným nákladním autem asi pro 20 lidí kolem různých ovocných stromů – jackfruit, pomelo, pitahaja, skleněné jablko, papaja, karambola, ananas. Došlo i na ochutnávání všeho možného ovoce, ukázkou bylinek – limonová tráva, máta a další. Pak jsme objížděli ostrov, zastavovali v zálivech, po silničkách, které končili v soukromých resortech. Na krajích silnic seděly žebračky opice a čekaly, co jim kdo hodí nebo co by mohly ukrást. Nad zálivy plachtili mořští orlové. Ještě jsme se zajeli vykoupat na pláž s bílým pískem, pak do hotelu a vrátit Protona, celkem jsme najeli 320 km. Podívali jsme se do přístavu a k velkému orlovi, symbolu Langkawi. Stále trvá čínský happy New Year, takže přijela spousta busů plných Malajců, byly i ohňostroje a „lví tance“. K Číňankám zase na večeři, na chobotničky a kuře na nějaké způsoby. A zabalit, ráno v 8 odjíždíme do přístavu.

5. 2. v neděli – jsme hned po brzké snídani odjeli taxíkem (za 10 Rin /4) do přístavu, prošli pasovkou a nastoupili na rychlolod' (30 Rin), která vyjžděla v 9,30 hod., propletla se mezi ostrůvky Langkawi na širé Andamanské moře a po hodině nás vyklopila v Thajském Satunu (30 st. C). Hodinky jsme posunuli o 1 hod. zpět. Opět pasová kontrola a vyplňování příjezdových a odjezdových karet, nahnali nás do valníku (30 BTH/1) a asi 8 km nás vezli na busový terminál. Bus vyjel kolem půl 12 (160 BTH/2 osoby) a začal fungovat jako MHD, ale oproti ní zastavoval i na mávnutí. Začal prskat ve švech, Thajci seděli na sedadlech po třech, ba i na klíně. Nejdříve se ostýchali, ale pak i na našem a stále přistupují a přistupují. Do Hat Yai jsme dojeli po 2. hod. odpolední a hned na busovém nádraží nás odchytl taxikář a za 50 BTH /osobu a bagáž, odvezl k čínskému hotelu King's, kde jsme nocovali již několikrát. Pokoje měli, tak jsme vzali 1 noc (600 BTH).

1 bath = 0,64 Kč.

Ještě jsme došli do cestovky, která měla styky s fy Budget, a ohlásili jsme se, v kterém jsme hotelu, a kam nám ráno v 10 hod. mohou přivést zamluvenou Hondu jazz. Na večeři jsme zašli do jedné z čínských jídelen, kterých je tu hodně a velmi dobře tu vaří.

6. 2. v pondělí – už před 10 hod. přijeli zástupci fy Budget a přivezli Hondu a moc se omlouvali, že to není Jazz, ani City, kterou jsme si objednali v levnější cenové relaci, ale Freed, mnohem větší a prostornější, automat se zašupovacími dveřmi a velkým úložným prostorem a hlavně za sjednanou cenu. Tak jsme se nezlobili.

Nalodili jsme se a vyjeli z Hat Yai po silnici č. 4, směrem na Pattalung a pak na Trang, kde budeme nocovat. Dojeli jsme do 67 tis. města Trang, kde žije hodně Číňanů a je proslulé svými kavárničkami s dobrou arabskou kávou. Našli jsme hotel Queen, objednaný přes internet (700 BTH) – necelé 400 Kč za noc). Vyložili jsme bágly a hned vyjeli na výlet do přístavu Pak Meng a na pláži, kam nejezdí bílí turisté, moc krásné místo s ostrůvky a skalami, ale bohužel tam po 2. hod. uteče moře a musí se za ním tak 1 km, aby se člověk vykoupal. Zpátky jsme se vraceli jinou cestou kolem gumovníkových plantáží a viděli stromy s různým exotickým ovocem.

Večeřeli jsme v čínské jídelně u nádraží, kde jsme měli vepřové na zázvoru, kuře na chilli a tom yam s krevetami, což byla velice dobrá polévka, při které jsem si hezky pobřečela. Večer ještě internet v hotelu (u nás -18 st. C). Ráno jedeme na ostrov Lanta.

7. 2. v úterý - jsme vyjeli brzy, stavili jsme se ještě na dlouhém ovocném trhu u nádraží, nakoupili různé ovoce jako ananas, pitahaju-dračí ovoce, sapodilu- hnědá švestka lahodné

chuti s pečkou, skleněná jablka, pichlavé plody zvláštní chuti s thajským jménem, tamarind, šťavnaté pomeranče. Trang jsme opustili po 9 hodině, zakoupili tradiční závěs z pupat jasmínu a květů orchidejí na šťastnou jízdu (dle buddhistů). Silnici lemují tu gumovníky, tu olejové palmy, banánovníky, kokosové palmy a další ovocné stromy. Odbočili jsme směrem ostrov Lanta k přístavu na Lanta Noi (malá), v 11 hod. jsme se postavili do fronty na loď, přepluli malou část moře a na další ferry na Lantu Yai (velká) a zase přepluli kousek Andamanského moře. Celý přesun trval asi 1 a půl hodiny. Od přístavu jedeme k odbočce k pensionu Best Haus. Majitelé Číňani nás přivítali jako staré známé (byli jsme tam již několikrát) a dostali jsme 2 nejlepší pokoje na 4 noci, s balkonem a výhledem na moře (1200 BTH asi 700 Kč). K moři asi 50 m a jsou tu nádherné západy slunce. Hned jsme zašli k moři a na 1. masáž. Je dobré začít pár relaxačních dnů masáží. Na večeri jsme zajeli do části, která se jmenuje Seladon do hospůdek na kůlech a něco nakoupit. Ráno nemusíme vstávat na budík.

8. 2. ve středu – dopoledne i odpoledne jsme se povalovali, koupali, chodili, masáž byla thajská bylinná s dloubáním do zad, lýtek, vytrhávání hlavy z krku, pak masáž horkými bylinkami, jemnější, při níž už jsem nemusela zamačkávat slzu v oku a nedrtila matraci. Na usmířenou jsem dostala kus melounu a hrnek dobrého čaje. A dala slib, že přijdu zase. Masírují akreditovaní mistři se školou ve watu Po v BGKu. Několikrát mi trhla hlavou a byla spokojená, že to křuplo, já taky a že hlava drží.

Kolem 4 hod. jsme sedli do auta a vyjeli směrem k Národnímu parku Lanty, kam jsme minulý rok nedojeli autem, protože 6 km před cílem byl obrovský skok na silnici a my nic nechtěli na autě urvat. I tentokrát jsme se sázeli, že to ještě nebude opravené. Byli jsme ale příjemně překvapeni a jeli dál. Nová betonka, sice 17 % sešupy, ale dobrá silnice. Dojeli jsme k závoři NP, kde nás přivítala uvítací opičí komise, která čekala, že dostane nějaký mls. Ale je zakázáno krmit. Vstup se neplatil. Vydali jsme se na obhlídku, nádherné palmy, pláž s křišťálovou vodou, bohužel teď uteklou, na kopeček po kozí stezce jsme vylezli k majáku, odkud byl výhled na moře a ostrovy. V parku i hospůdka byla i sprchy a WC. Našli jsme stezku, která vedla do kopce džunglí, po které jsme kdysi bloudili, až zabloudili a narazili na velkého varana. Vrátili jsme se k autu a tam opičí komando se začalo vrhat na nezajištěnou tašku na motorce. Opice v ní rabovali a odnášeli věci. Tak jsme je odháněli, bouchali do sedel, ale skončilo to vítězstvím opic, které na nás vycenily zuby a chystaly se skočit. Zachránili jsme se útekem do auta. Ještě jsme se zastavili na focení kýčovitěho západu slunce a pak na večeri do jedné z hospůdek na kůlech. Zaznamenali jsme, že jsou jídla o něco dražší než loni, ale stále levná. Turistický ruch musí vydělávat.

Koh (ostrov) Lanta zahrnuje 52 ostrovů, z nichž je 12 obydlených a domácích obyvatel je asi 20tisíc.

9. 2. ve čtvrtek – zase práce na pláži, masáž u 63- leté masérky výborně vypadající a hlavně mající páru, takže zase promačkávání, vytrhávání hlavy, spát se u toho nedá. Byl horký den, na slunci se vůbec nedalo být, voda neosvěžující. Kolem 4 hod. jsme zase vyjeli, tentokrát na konec ostrova do vesničky mořských cikánů, která byla spláchnuta vlnou tsunami. Už tam zase stály nové domky těsně u moře, i když jim stát postavil bungalovy nahoře na kopci. Také jsme se zastavili ve Starém (hlavním) městě Lanty s jeho typickými 1patrovými čokoládovými domečky, s vyřezávaným zábradlím, které jsou zrenovované, s krámky s uměleckými předměty, originálním oblečením a hospůdkami na kůlech. Objeli jsme ostrov a skončili v Seladonu, nakoupili potřebné věci v obchodě a odjeli na večeri u nás do hospůdky na pláži.

10. 2. v pátek – jsme se zase celý den povalovali, dálkové pochody po pláži byly, koupání, masírování a večer jsme zajeli na hlavní, kde jsme objevili hospůdku s dobrým a pálivým jídlem. Večer balíme, dopoledne ještě na pláži, po poledni se zase přesunujeme dál.

11. 2. v sobotu – jsme ráno dali věci do auta, odevzdali klíče a zaplatili a ještě plážovali a masírovali, v 1 hod. jsme se rozloučili s majiteli Best hausu a vyjeli na 1. přívoz na Malou Lantu (celková cena ferry 190 BTH /1 auto + řidič + 3 osoby – asi 100 Kč). Pak zase na 2. ferry. Celý přejezd trval 1 hod. Jeli jsme spojkou lemovanou gumovníkovými plantážemi a domků sběračů kaučuku (stromu se nařízne kůra, je tam kalíšek, do kterého kape kaučuk, sběrač každé časně ráno kolem 3 hod. vylévá kalíšky do nádob, ty pak do forem, jsou z nich pláty, které se suší na bidlech, buď jsou bílé, nebo různě hnědé. Je to dost tvrdá a málo placená práce) k silnici č. 4, která vede do Krabi townu, kam dnes míříme. Cestou jsme se ještě stavili na trhu pro ovoce a nějaké d'obky na špejli, vynikající malinkatá vajíčka obalená v křupavém těstíčku a osmažená. Do města jsme přijeli po 4 hod. a hned jsme našli Grand mansion, čínský hotel u řeky Krabi, začínal odliv (řeka je spojená s mořem), večer bude úplně prázdná. Vzali jsme 2 pokoje s výhledem na řeku a se vším možným za 600 BTH/noc, ačkoli je sobota, jsme tu téměř nejkrásnější hosté, ostatně jako každý rok. Večer jsme zašli na noční jídelní trh, kde byla jídla od 45-70 BTH a velice dobrá. A ještě noční trh s ovocem a pak bydlit. Zítra chceme vyjet brzy, máme toho hodně co navštívit a skončit na ostrově Phuketu.

12. 2. v neděli – jsme vyjeli po půl 8, voda v řece byla zase uběhlá a jeli jsme se podívat na pláž v AoNangu, kde vládne čilý turistický ruch (nic pro nás). Byl odliv, takže se dalo jít pěšky ke skalám skoro suchou nohou. Pak ještě na pláž Napharat Tara, kde je přístav lodí na ostrovy PhiPhi, Phuket a Lanta a kam jezdí většinou jen domácí turisté, ne na koupání ale na jídlo. Je neděle ráno, všude plno lidí, tak raději mizíme. Jedeme kolem zelených skal s jeskyněmi a krápníky, kolem gumovníkových plantáží s ananasy mezi stromy, spojujeme se zase se 4 proudovkou č. 4, směr PhanNga a Phuket. Míjíme spousty klášterů jeskynních i normálních. V Thajsku je jich na 30 tisíc. Zajeli jsme do parku k městečku PhanNga, projeli jeskyní ve skále, vyhnuli se obrovským krápníkům. Procházeli jsme jeskyněmi s jezírky, čekali na opice, nebyly, až když jsme odjížděli, tak se asi probraly z poledního bezvědomí a začaly se trousit ze skal do parku. Vzala jsem banán, že jim ho rozdělím, přiběhl opičák, vytrhl mi ho z ruky, hltavě sežral, ani nepoděkoval. Projeli jsme zase jeskyní a vrátili se na silnici č. 4. Hodinu po poledni jsme přešli zrekonstruovaný most Sarasin v nejužším místě Andamanského moře na ostrov Phuket. Projeli jsme kontrolním bodem, kde bylo spousta policajtů. Ale nic nekontrolovali. Objeli jsme kruhový objezd u heroinek, 2 sester, které zachránily ostrov před vpádem Barmánců a jeli na Rawai beach. Vpravo na kopci se tyčí velký Buddha, tentokrát vyveden v barvě bílé. Dojeli jsme na Rawai k bungalovům "Mořský resort", které jsme měli buknuté přes internet. Dostali jsme pokoje asi 5 m od velkého bazénu, který jsme využívali každou chvíli až do noci. Byla masáž i internet a večer velice pálivá jídla u stolků na nábřeží.

13. 2. v pondělí – bude zase celý den strávený na nejkrásnější (pro nás) plážičce YaNui na Phuketu. Dnes se nám zlomila polovina, začínáme 2. půlku cesty. Odjeli jsme hned po ránu na pláž a tam strávili den šnorchováním, pozorováním rybiček-papoušků, klaunů, pruhovaných skalár, jehel a dalších, už byly vidět i sasanky, hvězdice, pomalu rostoucí koráli, které byli vytlučeny velkou vlnou. Pak tam ještě byla svatba, oba v bílém, fotili se na skalách. Po návratu byla ještě masáž, hospůdku s dobrým jídlem, internet a pak přišel tropický lijavec. Neochladilo se, ještě večerní a noční koupání mezi balením. Zítra ráno zase odjíždíme, budeme objíždět pláž Phuketu a směr KhaoLak.

14. 2. v úterý - jsme po snídani opustili bydlení a vyjeli kolem ostrova. Protější pláž Naiharn, trochu větší, ale také v malém zálivu a dražší, jejichž majitelem je klášter, který se na turistickém ruchu snaží zbohatnout. Pak jsme jeli do kopečků, kde bylo spousta sloních farem až na Karonský výhledový bod, odkud je nádherný pohled na moře, zálivy a ostrůvky. Projeli jsme malou a velkou Kata beach, úzkými uličkami s obchody, krejčemi, hospůdkami. Zastavili se na Karon beach, obrovské pláži, továrny na plážovou turistiku, projeli jsme Patongem, známou pláží, ještě větší továrnou na plážování pro bílé. Další, Kamala beach, už menší, ne tak přelidněná, Surin beach, spíše už takový venkov. Sjeli jsme zase na hlavní č. 4 a přes most Sarasin opustili ostrov Phuket. Hned po levé straně byl ananasový trh, kde jsme koupili 3 ananasy za 25 BTH (asi 15 Kč) a jeden velký již oloupaný a nakrájený za 40 BTH a rybí trh s rozličnými sušenými rybkami a uvařenými červenými kraby. Zakoupili jsme jich pár na ochutnání. Pak jsme jeli dál směr KhaoLak, který je naším dnešním cílem. Přijeli jsme k hotelu Tony Lodge, který jsme měli objednaný. Pak ještě obhlídka okolí, je tu spousta nových resortů vzniklých po řádění vlny tsunami. I masáž byla a večere v hospůdce u německého majitele, s doporučením dobré lepivé rýže (jí se rukama) s mletou kachnou nebo vepřovým a padtai a skleněné nudle s kuřecím. Všechno velmi dobré a ne drahé.

15. 2. ve středu – jsme ráno odjeli na bílou pískovou pláž, kde bylo koupání, vycházky k čedičovým skalám, při odlivu skály různých tvarů i špičaté, které čněly z vody, vlnou tsunami zničený a již neobnovený resort s lázněmi se železitou vodou a pozůstatky výřivek. I na masáž došlo, leč velice jemnou, při které se dalo i spát. Přišel příliv, s ním vlny, tak jsme se raději vydali na výlet. Zajeli jsme i k symbolickému hřbitovu a památníku obětí tsunami. A pak jsme dojeli pozdravit majitele penzionu Buppha, u kterého jsme bydleli loni, pamatoval si nás, i to že jsme z České republiky. Bylo to milé. Na večeri zase k německému majiteli, která byla tradičně dobrá a pálivá. Hezčí polovina se večer šla projít a narazila na obrovský trh všeho – umělecké předměty, hodinky, oblečení a další a užila si pokoukání a smlouvání. Pak ještě lehce přebalit, naplánovat cestu, ráno odjíždíme na ostrov Samui.

16. 2. ve čtvrtek – jsme v 8 hod. vyjeli, stavili se na trhu pro ovoce a nabrali směr na Takua Pa a dál na Surat Thani. Tady se pěstují gumovníkové stromy. Kolem silnice byly občas hřbitovy „domečků duchů“, které se nevyhazují na smetiště, nebo nespalují, ale shromažďují se u nějakého posvátného stromu nebo banánovníku, protože by se duchové zlobili a škodili rodině. Projíždíme provincií Surat Thani, na jejímž území se táhne NP Khao Sak (4.000m²), jedeme po jeho okraji, je plný skal, řek, stezek, na kterých se dají potkat divoká zvířata – sloni, malajští medvědi i tygři a další. Od ledna do února tu kvete největší kytky na světě raflezie, která smrdí jako zkažené maso a láká na sebe hmyz, který ji opyluje. Projeli jsme kolem města Surat Thani, kde jsou v latince jen ukazatele a udržujeme směr na Nakhon (město) Si Thamarat. Kdybychom stále jeli tím směrem, dostali bychom se na Daleký jih, kde naše cesta začínala. Na křižovatce ale odbočujeme na Koh Samui, přístav Donsak, chceme k pieru společnosti Seatran na loď, která nás převezme na ostrov. V půl 12 jsme koupili lístky na ferry 470 BTH auto + řidič a 3x 150 BTH pasažéři. A v 1 hod. loď vyplula. Bylo příjemných 34 st. Po půl 3 jsme vyjeli z lodi na ostrov, který je již v Jihočínském moři a vydali se hledat pension Moon Hut bungallows, který jsme měli buknutý přes internet, na pláži Mae Nam. Po chvíli bloudění jsme našli domečky na kuřích nožkách přímo u moře s klimatizací, ale bez lednice. Na pláž asi 20 m, domeček ve stínu stromů, které vyrůstají z písku a všude plno zeleně, která dává potřebný stín. Ještě jsme se stačili vykoupat, dojít na masáž a večer dojeli k „Mummy“restauraci, kam jsme chodili i loni na večeri. Nepodražili, jídlo velice dobré i s orchidejí na talíři kolem 80 BTH za porci.

17. 2. v pátek – jsme dopoledne pracovali na pláži a kolem 1 hod. jsme vyrazili na objížďku ostrova Samui. Při 34 st. C jsme lezli k Big Buddhovi, pozdravit ho a zazvonit na zvony, pak jsme jeli k pláži Chaveng, kde je nejvíce luxusních hotelů a resortů, pak domáctější Lamai, pokoukali jsme v rybářské vesnici „lidí ze Samui“, potomků čínských přistěhovalců, kteří osídlili ostrov Samui (50.000 obyv.) a nejsou to Thajové. Koh Samui se sestává z 80 ostrovů, z toho je jen 6 obydlých. U přístavu loděk, které vozí turisty na výlety, byla uteklá voda a objevila se spousta korálů různých tvarů, již neživých a škebliček a lastur (škoda že se nesmí vozit do zemí EU). Zajeli jsme ještě ke „Sloní bráně“, která vede do vesnice, kde jsou typické domky z teaku, nahlédli nenápadně dovnitř. Místnosti vévodila velká TV, jídelní kulatý leštěný stůl a židle a hned vedle oddělená jen nízkým soklem místnost, kde stálo nové auto, motorka, kolo. Všechno je na jedné hromadě lidí i auta. Na večeri jsme byli v hospůdce na pláži na dobrém a levném jídle. V noci kvákal gekon snad přímo pod domečkem a pak přišla bouřka a liják.

18. 2. v sobotu – jsme vstávali do šedého a mokrého dne, tak jsme se rozhodli hned vyjet na výlet. Nejprve jsme se jeli podívat k vodopádům, byl u nich klášter, který jsme prošli – shromažďovací místnost s knihovnou, jídelnou i obydlí mnichů se sušícími se kutnamí. Pak k dalším vodopádům a k slonímu treku a pak jsme chtěli vyjet na nějaké kopečky. Vydali jsme se pěknou betonkou a skončili u vojenské základny. Nechali nás tam otočit a ukázali na mapě, kde máme k hillu odbočit. Povedlo se, jeli jsme do kopečků s nadmořskou výškou kolem 500 m, do velkých krpálů. Automat už to nebral, jeli jsme na 1. stupeň. Objevily se ovocné stromy s líčím, jackfruitem, durianem, banány. Místní tam měli v džungli ovocné sady asi bio. Cesta zase končila mostkem a malou přehradou na potoce, tak bylo couvání zpátky. Pak už se zadařilo a vyjeli jsme na vrchol, tam skalková úprava, restaurace s bazénem, s vyhlídkou na ostrovy a moře, ale bohužel prší, obloha zatažená, ale něco jsme přece jen viděli. Nejkrásnější by měl být výhled z bazénu (za 100 BTH). Občerstvili jsme se a pokračovali v cestě přes hory a najednou silnice končila ohromnou hromadou písku, jestli byla ve výstavbě, nebo naopak se sesula, to jsme se nedopátrali. Byla tam náhradní stezka, která končila v parku „Ráj zvířat“. Zvířata v klecích jsme nechtěli, tak zpět, bylo 24 % klesání, džungle, ovocné sady a zpět na hlavní silnici a směr Mae Nam, na naši pláž. Zajeli jsme ještě do „Staré rybářské vesnice“, která je na pláži Bophut. Romantické uličky s nízkými domky, restaurace, občůdky s uměleckými předměty, hotýlky, móda, nikoliv hadrárna, moc pěkné. A to se již vyčasil, začalo být horko, vrátili jsme se na naši pláž, vykoupali, namasírovali a večer k „Mummy“ na dobrou padtai a tomkai. Pak ještě přebalit a spát, ráno vstáváme brzy, chceme stihnout ferry na pevninu v 8 hod.

19. 2. v neděli – v noci přšelo a ráno bylo tak vlhko, že nic neuschlo. V 7 hod. jsme odjížděli do přístavu společnosti Seatran, moderní přístav, ale lístky se kupují v budce (kterou je nutno hledat). Dojeli jsme na stání k lodi, která zrovna přijela. Přesun i se zakoupením lístků trval asi půl hodiny. V 8 hodin jsme odpluli z ostrova a v půl 10 přistáli na pevnině. Bylo polooblačno, už vykukovalo slunce, ale bylo vedro. Jedem zase po silnici č. 4, směr Surat Thani, zvlněnou krajinou, sem tam skalnaté útvary, kolem kaučukových plantáží, nápisy v thajštině i ukazatele, někde jen obrázky, že bude pumpa, nebo hospoda, nebo prodejna aut. Když je někde státní objekt, nebo korporace, škola, nemocnice, či místní úřad, je okolí oploceno a upraveno jako park, všude vlajky a velké obrazy krále a královny. Královská rodina (a najmě král) je v Thajsku velmi milována. Sjeli jsme na č. 41 směr Chumphon kolem trhů s červenými a zelenými vajíčky. Protože nás trápí již delší dobu, že nevíme, k čemu jsou, obětovali jsme 50 BTH a zakoupili sadu 6 růžových vajíček a na místě ochutnali. Byla to pod růžovou skořápkou černá vejce, velice lahodně chutnající, tak jsme koupili ještě jedny.

Černá vejce, neboli stoletá vejce, nebo vejce dynastie Ming – jsou vejce, která jsou obalená ve směsi jílu, vápna, soli, popele a rýžových otrub a na 100 dní zakopaná do země. Bílek je tuhý rosol jantarové barvy a žloutek má nazelenalou barvu a příjemně štiplavou sýrovou chuť. Jeli jsme dál a najednou před námi nákladňák a na něm stál slon, pozadí měl krásně potetované ornamenty a nezdálo se, že by se mu jízda na korbě nelíbila, spíše naopak. Cestou jsme se stavili na oběd, koukli do hrnců a za pár bátů jsme dostali na talíř rýži, zeleninu i maso, kdo si co vybral. Pak jsme opustili hlavní silnici a odbočili na Ranong. Jedeme napříč územím k Barmským hranicím a k Andamanskému moři. Začalo zase poprchávat. Podle mapy bychom měli vidět 8stovkové kopečky a jeden 1000 m. Zase se tady pěstují olejové palmy, mezi nimi palmy areka a podél silnice se suší spousty arekových oříšků. Zastavili jsme na trhu pro ovoce – 3 krásná manga za 35 BTH (asi za 20 Kč). A tam jsme nejdřív ochutnali a pak zakoupili malé horké placičky vyduuté a naplněné kokosovým mlékem, no božská mana. A protože to nestačilo, tak ještě ochucená vajíčka, pečená na roštu. Místní na nás zírali a všechno nabízeli k ochutnání a měli docela legraci z toho, jak 4 farangové na trhu ochutnávají a pak kupují kdeco. Pokračujeme moc pěknou krajinou na podívání se spoustou svěží zeleně, palmami a z nich vyčnívají štíhlé vysoké palmy areka s hrozny oranžových ořechů. Provincie Ranong jako by chtěla dostat svému pojmenování, že jde o provincii s největším objemem srážek v Thajsku, nás přivítala hustým deštěm. Je pokryta ze 70 % lesy, a 80 % horami a ty deště přitahují. Ale my sem nejedeme za sluníčkem, ale za horkými minerálními prameny, které prý mají léčivou moc. K hotelu Tinidee, objednanému přes internet jsme dorazili v půl 4. Po vybalení a něčeho vyprání- už jsme neměli co na sebe, jsme šli hned do bazénu a namočit se do Jakuzzi s 40 st. horkými minerálními prameny. Byla to paráda, ještě lepší by bylo, kdyby nelilo. Na večeri jsme zašli do dobře vyhlížející hospůdky s jídelničky v angličtině, ale to bylo vše. Tu angličtinu neuměli přečíst, takže jsme se stejně domlouvali rukama nohama, ale konečný výsledek byl dobrý. Večer ještě bazén a vířivky.

20. 2. v pondělí – jsme vyjeli do rušného rybářského přístavu podívat se na vykládání, třídění a počítání ryb. Krásně to tam smrdělo a klouzalo, když jsme se motali kolem dělníků třídících a počítajících ryby všech velikostí a druhů jako rejnoky, žraloky, různé dravé ryby, menší rybky, olihně, chobotničky, krevety, krabi a další. Pak jsme pozorovali, jak převozníci převážejí Barmance i bílé turisty na druhou stranu řeky do Barmy a zpět. A nad tím vším létali nad řekou říční orlí, plachtili, nebo se snášeli na řeku zobnout nějakou tu rybku. Když jsme se dost vynadávali na různých místech přístavu, jeli jsme se podívat do Ranongského kaňonu, který byl v kopečcích. Bylo to moc hezké místo na nedělní výlety obyvatel Ranongu. Jeli jsme a jeli, najednou asfaltka končila v palmovém háji. Tak nám nezbylo než otočit a jet zpátky do kláštera, kde byly horké minerální prameny zdarma přístupné veřejnosti. Když jsme se vycachtali, odjeli jsme do hotelu, podívat se na místní trh a k bazénu. Večeře byla v restauraci u kluků-holek, které také měli jídelniček v angličtině, ale jinak nic. Něco jsme snědli a šli zase k bazénu, horkým vřidlům a na masáž.

21. 2. v úterý - ráno ještě bazén a před 11 hod. jsme opustili hotel Tinidee, kde jsme se namáčeli v pramenech určitě léčivých, zajeli jsme do Andamanského jacht klubu, odkud se jezdí rychloloď nakouknout do Myanmaru (dřívější název Barma), ev. obnovit Thajská víza. Ještě jsme se zastavili pozdravit čínského guvernéra provincie Ranong za vlády Ramy V. na Slunečním vršku, kde má hrobku on i jeho celá rodina. V Ranongu po něm zbyla část residence, nyní slouží jako muzeum. Cestou jsme se zastavili u vodopádů docela tekoucích s jezírkem na koupání a nezbytným občerstvením. Nasadili jsme směr Kraburi a tam jsme dorazili v době oběda. Koukli jsme na trhu do hrnců, případně ochutnali, dostali jsme misku, do ní nudle a omáčky od každé trochu. Sedli jsme si ke stolku k plným miskám zeleniny a mohli si nabrat, co hrdlo ráčí, nám neznámé lupení a klacíky, velice dobré. Zaplatili jsme 30

bátů na osobu. Všichni okolo z nás měli docela potěšení a se zájmem koukali, co tam Ti farangové chtějí. Samozřejmě domluva byla rukama, nohama. Pak jsme jeli podél Barmských hranic (dělicí je jen řeka Kra), až k Isthmus Kra, k nejužší hranici 100m. Stál tam malý náklad'áček, který byl naložen šiškami palmy olejné, tak jsme si je prohlédli a osahali in natura. Ještě kousek jsme jeli podél hranic a hezčí polovina chtěla prozkoumat obsah velkých hrnců, které byly ve stáncích podél silnice. Byl to takový velký kynutý knedlík, vařený v páře, plněný mletým pálivým masem. Kus za 6 bátů. A pak už silnice zahrnula doprava a vedla nás od Andamanského moře zase k Jihočínskému do Chumphonu, hlavního města stejnojmenné provincie (50.000 obyv.) Cestou nás asi 3 x stavěli policajti a když jsme jim pověděli, že jedeme do Chumphonu, spokojeně pokývli, ať jedeme dál. V Chumphonu jsme chvíli hledali, ale nakonec našli hotel Janson, nedaleko večerního trhu a nádraží, ve kterém jsme už byli loni. Pokoje byly čisté, s AC, TV, lednicí, jen teplá voda chyběla, za 540 BTH/noc. Byli jsme tu asi nejkrásnějšími hosty. Hotely ve městě se naplní v březnu nebo v dubnu, kdy se v provincii koná mořský festival (lidové umění, windsurfing a maraton) a v říjnu, kdy se koná procesí chrámových člunů, což musí být velmi zajímavé a festival závodních člunů. Šli jsme se ještě projít po městě, něco koupit a večer zašli do hospůdky Fame, kde byl i quest haus, cestovka, půjčovna motorek a další. Zde se scházelo těch pár bílých turistů, kteří tudy projížděli, většinou baťůžkáři. Hned vedle našeho hotelu byla malá hospůdka se suši, tak jsme hned nakoupili i na snídani (1 kousek 5 bátů-3 Kč). Večer jsem se šla sama projít a nasát atmosféru klidného provinčního městečka, kde sedí drbny na židli před domem a zírají, kde se co šustne, a také na noční trh, který už pomalu dozníval a v 9 hod. dozněl zcela. I obchodní dům zavřel a ulice ztmavly. Tak honem do hotelu, ještě na dezinfekci po všech těch nakukování a ochutnávání z hrnců a spát. Ráno vstáváme brzy, naším cílem je Hua Hin.

22. 2. ve středu – jsme ráno po půl 8 (modrá obloha a chladněji) vyjeli z probouzejícího se Chumphonu, lehce jsme se zamotali v úzkých uličkách starých domků na kulech kolem nádraží, což jsme kvitovali s povděkem, protože jsme mohli nahlédnout do zázemí. Vyjeli jsme na silnici podél trati, která vede ze Singapuru přes Kuala Lumpur až do Bangkoku. Zajeli jsme na krásnou ale zcela opuštěnou pláž (asi 12 km od Chumphonu) Nana beach, plnou stánků, bungalovů, 2 hotýlků, potápěčím centrem ale hosti by se dali spočítat na prstech jedné ruky. Asi se sem jezdí jen na víkend. Jihočínské moře bylo bez vln, na břehu spousta zajímavých mušliček. Pokochali jsme se a vyjeli dál kolem úpravných vesniček pěstitelů kaučukových a olejových palm. Cestou jsme předjížděli motorku, kde za řidičem seděla opice a držela se ho a zjevně se jí jízda líbila. Povedlo se i foto. A pak už jsme zase vjeli na 4 proudovku a po chvíli k dlouhému banánovému trhu, kde jsme koupili obrovské trsy malých banánů, sušené chipsy a kandované banány za malý obolus. Čtyřproudovka vede až do BGK, my ale uhýbáme do Hua Hinu. V půl 1 už jsme zastavili u hotýlku Boat Lodge na Kao Takiab beach u Jihočínského moře. Vlastní její dcera Číňanů, u kterých jsme bydleli na o.Lanta, takže nám zde zajistili 3 noci. Už sem jezdíme léta a bydlíme tu před odevzdáním auta. Tentokrát jsme nedostali pokoj na majáku, ale v hlavní budově. Ještě jsme zašli k moři a na večeri k 3 Číňankám do zahradní restaurace.

23. 2. ve čtvrtek – jsme plážovali, masážovali a odpoledne jsme zajeli do jednoho kláštera, kde zrovna probíhalo modlení, ale když jsme tam zastavili (kláštery jsou otevřené), všechny hlavy se otočily a zíraly na nás, dokud mnichové sedící na piedestalu nezačali dělat mumly, mumly. Ještě jsme odjeli k Buddhovi ochraniteli, který stojí a drží ochrannou ruku nad zálivem a městem Hua Hinem a jeho obyvateli. Vyběhla jsem příkré schody na vršek, ostatní jeli autem a byly tam nádherné výhledy na moře a záliv. Na vršku bydlí ve vzájemné pospolitosti mniši, mnišky (v bílém), spousta opic a psi, kteří je umravňují. Co není připoutané, opice ukradnou. Bylo jich tam stovky. Jedna na mně skočila zepředu, druhá

zezadu. Foťák jsem ale pevně držela. Nejradyji mají plechovkovou colu. Kvetly tam nádherné buganwilie, záplava fialových květů.

Na večeri jsme zajeli do centra, kde jsou původní obnovené rybářské domky, do hospůdek na kůlech. Dali jsme si různé dobroty jako kalamáry a krevety. Vraceli jsme se úzkými uličkami s bary a dívenkami lákajícími postarší pány, kteří ale nesměli naletět, protože mnoho jich bylo holka-kluk. Vrátili jsme se z rušného nočního života do našeho poklidného venkova, kde jen bušila kladiva na stavbě nového hotelu. Thajci jsou strašně pilní, jedou na 3 směny a jejich tam jak mravenců.

24. 2. v pátek – celý den jsme se nechutně povalovali na lehátkách, chodili dálkové po pláži, cákali v moři, na plavání to nebylo, byl pořád odliv, tudíž mělko a vlnky. I thaj masáž byla. Na večeri jsme šli do hospůdky na pláž a pak úplně přebalovat, protože zítra odevzdáváme auto a vše nosíme na bedrech.

25. 2. v sobotu – jsme vstávali zase na budík, dobalili a po snídani a rozloučení s majiteli hotelu, jsme odjeli do Budgetu vrátit Hondu, opět jsme vyvázli bez ztráty kytičky. Za 19 dnů jsme najezdili 2.250 km. Nechali se ještě odvézt na busové nádraží, koupili jsme lístky za 160 BTH/1 a těsně po 10 hod. jsme vyjeli do Bangkoku. Jeli jsme starou hrkačkou, nabírali lidi v letovisku Cha Am, zastavili jsme u pumpy. Všichni tady jezdí na plyn, protože 1 kg plynu stojí 9.60 bátů, benzin je okolo 40 bátů (1BTH je 0,64 Ká), nafta okolo 32 bátů. Horší je to s klimatizací v busu, ten náš si dal za úkol nás uvařit ve vlastním potu. V půl 2 jsme přijeli na Jižní busové nádraží v BGK, sehnali jsme 2 taxíky po 200 BTH (byli na plyn, do 1 bychom se nevešli), a ty nás dovezli k hotelu Royal palace, zabukovaný přes internet, který je u Královského pole a paláce. Ubytovali jsme se v pokojích s balkonem táhnoucím se přes oba pokoje, takže jsme mohli pozorovat cvrkot před hotelem. Spláchnli jsme ze sebe pot a v 5 hod. jsme vyrazili sehnat povoz na pondělí do Pattaye. Našli a zamluvili většího taxíka pro 4 s bagáží za 2000 BTH. Pak jsme se zašli podívat na Kao San (kdo tu nebyl, nebyl v BGK), kde byl pěkný podvečerní šrumec, ale v rámci bílé turistiky. Domácí prodávali vše od oblečení počínaje, jídlem konče. Pak jsme prošli klášterem do tišších uliček na večeri. Byla velmi spicity. Před naším hotelem podél říčního kanálu se táhl noční trh všeho. Prošli jsme část, pokochali se. To je noční trh pro místní, sem moc bílí turisté nechodí a dá se tu sehnat vše. Obrazy krále, květiny v květináčích, boty, elektronika, talismany, knihy, živá zvířata a další. Pak jsem se šla ještě projít ulicí na 2. stranu směrem k památníku demokracie, kde podél domů byly rohože s polštářky a masážnice tam masírovaly za 125 bátů, kdo se zastavil z místních a když ne, tak tam spaly. Restaurace měly stolky i venku a všude se jedlo. Trochu jsem nasávala atmosféru Bangkoku. Z balkonu hotelu se dá dobře pozorovat noční život na ulicích a v parku, kde to stále pulzuje. Dlouho jsme nešli spát. Kolony aut jezdily celou noc, blešák žil a nad tím vším svítil turecký půlměsíc.

26. 2. neděle – jsme zasvětili vodě. Nejdříve řece Chao Praya, která protéká BGK. Na pieru Athrit jsme si koupili lístky na loď pro 1/15 BTH a dojeli až na konečnou, směrem k moři. Loď jezdí nebo pluje jako autobus, má asi 20 stanic a to vše se pořídí za 15 bátů, asi 8-9 Ká. Na konečné v Nothaburnu, jsem se šli projít, koupili pití, byl žhavý den a voda se jen sákla. Zašli jsme do jednoho watu, tam se připravovala hostina, všude plno lidí, až po chvíli jsme zjistili, že smuteční. Konal se tam pohřeb, výzdoba i odění hostů bylo černobílé. Pak jsme zase sedli na loď a pluli na opačnou konečnou, kolem všech možných památných míst – Královského paláce, watu Pho, dalších chrámů, watu Ranních červánků, s věží v khmerském stylu, kolem výškových staveb a hotelů. Na stanici Taksin jsme vystoupili, chytili taxi a dali se odvézt ke „Zlatému vršku“ v úplně jiné části BGK za pouhých 80 BTH (cenu je potřeba předem dohodnout, nebo trvat na zapnutém taxametu). Tuktukáři (otevřená motorka se

stříškou)se nabízeli, že nás dovezou, ale takovou dálku, ale kdo má dýchat ty zplodiny aut. Tuktukem je dobré jeti na kratší vzdálenost, je i podstatně dražší. „Golden hill“ je poutní místo uměle navržené, jde se po pohodlných schodech lemovaných zelení a pak zvony, na které se zvoní pro štěstí a na vrcholu je chrámek, kam Thajové nosí dary, kupují a zapalují vonné tyčinky, lotosová poupata dávají k Buddhům a kupují zlaté papírky a lepší je na Buddhya na místa (např. hlava, břicho), která je bolí a tím se jim bolest odstraní. Kromě toho je z vršku krásný pohled kolem dokola na BGK, jeho chrámy, Královský palác, výškové budovy, což bychom jinak neviděli, protože BGK je postavený na rovině. Když jsme seběhli z vršku, došli jsme k říčnímu kanálu a přístavišti loděk, které slouží zase jako bus. Bangkok je protkán sítí takovýchto kanálů, kolem kterých žijí lidé. Nechtějí bydlet ve výškových stavbách. Žijí si tam ve svých domečkách či chatrčích, blíž k přírodě. Kanál je mnohem užší než řeka, tak na 2 lodky, asi 25 stanic a projíždí kolem obytných domků na kůlech, někdy pěkných a někdy slamech na spadnutí. Povodně v listopadu na nich nenechaly stopy. Některé odnesla voda, některé vydržely, ale vypadají, že by každou chvíli mohly spadnout. Několik trámů, krabic, střecha z vlnitého plechu, anténa či satelit na TV a bydlíme dál. Dojeli jsme na konečnou, kde byl zase wat a pohřeb, máme na ně štěstí. Je tu klášterní škola pro malé mníšky, ale je neděle, tak je tu klid. Cesta zpátky i s přestupem trvala asi hodinu. V některé stanici jen lehce přibrzdili, lidi vyskakovali a naskakovali za jízdy. Přijeli jsme zase na konečnou ke „Zlatému vršku“, odtud jsme šli pěšky k monumentu demokracie a kruháku u „andělských křídel“ a pak k našemu hotelu. Na večeři jsme zašli do jedné uličky nedaleko, ale tam nechodí turisté, tak ani trochu neuměli angličtina, ale Tom Yam - ostrá polévka s kuřecím a krevetami, to rozuměli a pivo chang také. Bylo to dobré a za nízkou cenu. Ještě pobalit, kouknout na noční ruch před hotelem, ráno jedem do letoviska Pattaya.

27. 2. v pondělí - jsme po snídani v 9 hod, vyjeli taxi combi okružní cestou, takže jsme ještě viděli královo obydlí, ZOO ve čtvrti Dusit a pěkné staré i nové budovy. Než jsme se vymotali z BGK, uplynula hodina a další hodinu a čtvrt trvala cesta do Pattaye. Našli jsme hotel Romeo Palace na Naklua road, v severní části Pattaye, který jsme měli zaplacený přes internet a jehož klientela je převážně německá a není drahý. Nastěhovat jsme se mohli až ve 2 hod., tak někdo k bazénu, někdo se podívat po okolí. Odpoledne jsme se šli podívat k moři, na masáž apod. Na večeři jsme šli na kachnu na houbách se zeleninou a rýží. Paní šéfová osobně přišla stehno vykostit. Byla to šamka. Zítra zase bez budíku, celý den relaxace.

28. 2. v úterý – dopoledne koupání, tady jsou pláže dlouhé, tak túry po plážích až k černému watu s věžemi se 4 obličejí, jinak koupání nic moc, spousta lidí a hlavně hlučných Rusů. Odpoledne moře uběhlo, tak jsme šli raději k bazénu a na masáž. Na večeři jsme zašli k „českému jídelníčku“ na tradiční dobré a levné jídlo, na místo u stolu se musí i čekat. Zítra máme celý den na plážové aktivity, na večer máme objednané taxi za 1300BTH/4 lidi na letiště Suvarnabhumi v BGK. Letadlo nám odlétá kolem 3 hod. ranní.

29. 2. ve středu – celý den volná zábava, měli jsme ještě zaplacený pokoj, v 10 večer jsme se převlékli ze šortek do zimního, sedli do taxi, pak na letiště a ve 3 ráno jsme odletěli do Dubaje, pak asi po 3 hodinách čekání, z Dubaje do Prahy. Přiletěli jsme **1. 3. ve čtvrtek** za docela teplého počasí a kolem 4 odpoledne jsme už byli doma.